

Daniels bok – nummer ett hundre og to

Den trefoldige anvendelsen av budbæreren: Avsløring av profetiske dynamikker

Jeff Pippenger

2024-02-29

Elias' tredobbelte anvendelse retter seg mot budskapet, budbæreren og bevegelsen i tidsperioden for Guds fullbyrdende dom, som begynner ved søndagsloven i De forente stater og fortsetter inntil nådetidens avslutning. Den fullbyrdende dommen tiltar fra en periode der Guds dom er blandet med barmhjertighet, til den tid da Hans dommer utøses uten barmhjertighet i de sju siste plagene.

Den tredobbelte anvendelsen av budbæreren som bereder veien for Paktens Budbærer, retter seg mot budskapet, budbæreren og bevegelsen i avslutningsperioden av Guds undersøkende dom, som identifiserer perioden for beseglingen av de ett hundre og førtifire tusen. Denne perioden ender ved den snart kommende søndagsloven i De forente stater, hvilket er tidspunktet da Guds utøvende dommer begynner.

Døperen Johannes beredte veien for Kristus, Paktens Engel, til å stadfeste pakten til oppfyllelse av Daniel kapittel ni, vers tjuesju. Ved å gjøre dette beredte han også veien for Kristus til plutselig å komme til sitt tempel og rense Levis sønner, noe Han gjorde ved begynnelsen og avslutningen av sin tjeneste på tre og et halvt år. Renselsen av det bokstavelige tempel var symbolet på Hans verk med å rense sjelens tempel hos dem som er fremstilt som Levis sønner.

Hans bokstavelige gjerning med å rense tempelet var en oppfyllelse av profetien, og da Han fullførte verket i Johannes kapittel to, vers tretten til tjueto, ledet Den Hellige Ånd disiplene til å erindre et avsnitt fra Det gamle testamente som var en del av Hans verk med å rense og lutre disiplene til oppfyllelse av Malaki tre.

I avsnittet hos Johannes gjorde Kristus det klart at når Hans legemstempel ble ødelagt, ville Han reise det opp igjen på tre dager. Samtalen med de kverulerende jødene tilføyde at ombyggingen av det bokstavelige tempelet, som var blitt utført av Herodes, og som var blitt fullført nettopp det året, hadde tatt førtiseks år. Jesus rensa sine disipler gjennom et eksempel på en av de regler som er knyttet til det profetiske ord, og som Jesus hadde nedfelt i sitt Ord gjennom englers, Den Hellige Ånds og profetenes gjerning.

Han fremholdt det profetiske eksempelet på at det bokstavelige representerer det åndelige. Han etablerte den profetiske nøkkelen i tallet «førtiseks» som et symbol på tempelet. «Førtiseks» hadde vært antallet dager Moses var på fjellet og mottok instruksjonene for tempelet. «Førtiseks» er antallet kromosomer som utgjør det menneskelige tempel. «Førtiseks» er antallet år (1798 til 1844) som ble fullført i gjenopprettelsen av det åndelige tempel som var blitt trampet ned av hedenskapet og deretter av pavedømmet.

De to renselsene av tempelet innbefatter symbolikken at tre dager tilsvarer førtiseks år. Den innbefatter prinsippet om at det bokstavelige representerer det åndelige. Den representerte både en oppfyllelse og en forutsigelse av profeti. De to renselsene representerer en sannhet som blir misforstått av én klasse, og åpenbart for en annen klasse.

De to renselsene identifiserer et tidsrom da Guds menighet er blitt fordervet til det punkt at den er «en horkarls og ormeyngels slekt», som søker etter et tegn, når tegnet blir direkte forklart for dem; for det eneste tegn som skal gis, er tegnet om ødeleggelsen av tempelet, som blir reist opp igjen på tre dager.

Ormeengel, hvordan kan dere, som er onde, tale godt? For av hjertets overflod taler munnen.... Da svarte noen av de skriftlærde og fariseerne og sa: Mester, vi vil gjerne se et tegn fra deg. Men han svarte og sa til dem: En ond og utro slekt krever tegn; og intet tegn skal bli gitt den uten profeten Jonas' tegn. For likesom Jonas var tre dager og tre netter i den store fiskens buk, slik skal Menneskesønnen være tre dager og tre netter i jordens skjød. Matteus 12:34, 38–40.

Alle disse profetiske dynamikkene er framstilt i alle de tre oppfyllelsene av at Paktens Budbærer plutselig kommer til sitt tempel, slik han gjorde i Johannes kapittel to.

Jødernes påske var nær, og Jesus drog opp til Jerusalem. Og han fant i tempelet dem som solgte okser og sauer og duer, og pengevekslerne som satt der. Og da han hadde laget en svøpe av små rep, drev han dem alle ut av tempelet, både sauene og oksene; og han tømte ut pengevekslernes mynter og veltet bordene. Og til dem som solgte duer, sa han: Ta dette bort herfra; gjør ikke min Fars hus til et handelshus. Og hans disipler kom i hu at det var skrevet: Nidkjærheten for ditt hus har fortært meg. Da tok jødene til orde og sa til ham: Hvilket tegn viser du oss, siden du gjør dette? Jesus svarte og sa til dem: Riv ned dette tempel, og på tre dager skal jeg reise det opp. Da sa jødene: I førtiseks år er det blitt bygd på dette tempel, og du vil reise det opp på tre dager? Men han talte om sitt legemes tempel. Da han derfor var oppstanden fra de døde, mintes hans disipler at han hadde sagt dette til dem; og de trodde Skriften og det ord Jesus hadde sagt. Johannes 2:13–22.

Paktens Budbærer skulle rense og også lutre Levis sønner som «sølv», hvilket representerer Guds Ord, og «gull», hvilket representerer tro. Paktens Budbærer ville rense sine disipler ved å øke deres «tro» på sitt profetiske «ord». Dette profetiske ord var bestemt til å rense, men også til å lutre. Hans profetiske Ord representerer alltid en prøve, og det er gjennom hans profetiske Ord at Levis sønner blir lutret i den perioden da han plutselig kommer til sitt tempel.

«'Han har sin kasteskuffe i hånden, og han skal rense sin treskeplass grundig og samle sin hvete i låven.' Matteus 3:12. Dette var en av renselsens tider. Ved sannhetens ord ble agnene skilt fra hveten. Fordi de var for forfengelige og selvrettferdige til å ta imot irettesettelse, for verdenselskende til å godta et liv i ydmykhet, vendte mange seg bort fra Jesus. Mange gjør fremdeles det samme. Sjeler prøves i dag slik disse disiplene ble prøvd i synagogen i Kapernaum. Når sannheten bringes hjem til hjertet, ser de at deres liv ikke er i samsvar med Guds vilje. De ser behovet for en fullstendig forandring i seg selv; men de er ikke villige til å påta seg det selvfornektende arbeidet. Derfor blir de vrede når deres synder blir avdekket. De går bort forarget, slik disiplene forlot Jesus, mens de mumlet: 'Dette er harde ord; hvem kan

høre på det?» Alfa og Omega, bind 4, side 392.

De «sjeler som ble prøvet» i «synagogen i Kapernaum» nektet å forstå at da Kristus sa til dem at de måtte ete Hans kjød og drikke Hans blod, brukte Han sitt bokstavelige legeme til å formidle en åndelig sannhet. Det var den samme profetiske fremstilling som Han gav av tempelet i Johannes kapittel to. Da prinsippet om at det bokstavelige går forut for og representerer det åndelige, ble erkjent som «en hard tale» som de ikke var villige til å «høre», vendte de seg bort og vandret aldri mer med Ham. Dette fant sted i Johannes kapittel seks, vers sekstiseks (666), som representerer den snart kommende søndagslov, som ble forbilledlig fremstilt ved 22. oktober 1844, hvilket igjen ble forbilledlig fremstilt ved korset på Golgata.

Fra den tid trakk mange av hans disipler seg tilbake og vandret ikke lenger med ham. Johannes 6,66.

I Johannes kapittel to hadde Den Hellige Ånd ledet disiplenes sinn til å «komme i hu» profetien som beskriver Guds nidkjærhet, og ordet «nidkjær» er det samme ordet som «sjalu» både på hebraisk og gresk.

For iveren for ditt hus har fortært meg, og spottordene fra dem som hånet deg, er falt på meg. Salmene 69:9.

Guds nidkjærhet, som er Hans sjalusi, representerer det element i Guds karakter som tilhører den nidkjære Gud, hvis sjalusi blir åpenbart i tredje og fjerde slektsledd over dem som hater Ham. I Johannes, kapittel to, la Den Hellige Ånd til rette for at den renselse som er fullbrakt av Paktens Engel, finner sted i det fjerde og siste slektsledd, selv om det alltid ennå står igjen noen av det tredje slektsledd når den siste generasjons kalk er fylt. Den generasjonen er en utro ormeyngels generasjon.

Moses representerte den fjerde generasjonen, og det var da at Moses i løpet av førtiseks dager mottok undervisning om oppførelsen av tempelet. I de dager mottok han loven, som i det andre bud identifiserer at Guds nidkjærhet blir åpenbart i tredje og fjerde generasjon.

Og han sa til Abram: Du skal vite for visst at din ætt skal være fremmed i et land som ikke er deres, og de skal tjene dem; og de skal plage dem i fire hundre år. Men også det folk som de skal tjene, vil jeg dømme; og deretter skal de dra ut med stort gods. Og du skal fare til dine fedre i fred; du skal bli begravet i en god alderdom. Men i det fjerde slektsledd skal de komme hit igjen; for amorittenes misgjerning er ennå ikke full. 1 Mosebok 15:13–16.

I den siste generasjonen av det gamle Israel ble den kristne kirkes tempel, som Peter kalte et «åndelig hus», oppført. I løpet av denne historien åpenbarte Gud sin nidkjærhet to ganger da Han i sin iver rensa tempelet. I 1844 hadde Gud oppreist millerittenes åndelige tempel, og atter en gang hadde Han gått forbi det tidligere utvalgte folket. I denne historien kom paktens Engel plutselig den 22. oktober 1844.

Hans framtrede var blitt forberedt gjennom William Millers tjeneste. Idet protestantene og millerittene nærmet seg 22. oktober 1844, ble to klasser prøvet. Protestantens prøve inntraff ved endetiden ved den første engels ankomst i 1798. Etter at budskapet som skulle både «rense og

lutre» Levis sønner, ble formalisert i 1831, begynte prøvingen av protestantene da den første engels budskap ble gitt kraft den 11. august 1840. Den 19. april 1844 bestod protestantene ikke prøven og ble Babylons døtre.

Den andre engelen kom deretter, og millerittenes tro ble da prøvet, og en renselse og utrenskning ble fullført. Da den andre engelens budskap ble utrustet med kraft på leirmøtet i Exeter fra den tolvte til den syttende august, ble prøvingen av millerittenes adskillelse mellom de kloke og de dårlige millerittene fullført.

Skillet mellom de vise og de dårlige var oljen, som var det profetiske budskapet i midnattsropet. Da den tredje engelen kom den 22. oktober 1844, var tempelet blitt reist (på førtiseks år). På dette tidspunkt kom Paktens Budbærer brått til sitt tempel.

«Kristi komme som vår øversteprest til det aller helligste for å rense helligdommen, slik det fremstilles i Daniel 8:14; Menneskesønnens komme til Den gamle av dager, slik det presenteres i Daniel 7:13; og Herrens komme til sitt tempel, forutsagt av Malaki, er beskrivelser av den samme begivenhet; og dette fremstilles også ved brudgommens komme til bryllupet, slik Kristus beskrev det i lignelsen om de ti jomfruer i Matteus 25.» The Great Controversy, 426.

Det var da Paktens Budbærer begynte sitt verk med å rense og lutre de millerittiske disiplene, som i Malaki kapittel tre er identifisert som Levis sønner.

«Mange som gikk ut for å møte Brudgommen under den første og den andre engels budskap, avviste det tredje, det siste prøvende budskap som skal gis til verden, og en lignende holdning vil bli inntatt når det siste kallet lyder.

«Hver enkelt detalj i denne lignelsen bør studeres nøye. Vi er framstilt enten ved de kloke eller ved de dårlige jomfruene.» Review and Herald, 31. oktober 1899.

Da den første engels budskap ble gitt kraft den 11. august 1840, sluttet mengder seg til millerittbevegelsen. Så, den 19. april 1844, forlot en stor gruppe bevegelsen. Den 22. oktober 1844 er den tradisjonelle oppfatningen at det var omkring femti sjeler som ved tro gikk inn i Det Aller Helligste. Dersom vi legger til grunn at tallet er om lag femti sjeler som i begynnelsen fulgte lyset fra den tredje engel, hva betyr det da når vi blir informert om at «mange» som hadde tatt imot den første og den andre engels budskap, «forkastet det tredje, det siste prøvende budskap»?

Paktens sendebud kom plutselig til sitt tempel og åpnet helligdommens lys i himmelen og den tredje engels budskap for de femti som fulgte videre inn i den tredje engels erfaring, men de ble til å begynne med spredt. Deres skuffelse da var større enn den første skuffelsen, skjønt vi blir opplyst av søster White om at deres skuffelse ikke var så stor som disiplenes etter korset.

I begge parallelle historier åpnet Kristus sitt profetiske Ord for de skuffede, og innen 1850 sier søster White at hun fikk se at Herren da igjen rakte ut sin hånd for å samle sitt folk.

«23. september [1850] viste Herren meg at han annen gang hadde rakt ut sin hånd for å vinne tilbake resten av sitt folk, og at anstrengelsene måtte fordobles i denne samlingstiden. I

adspredelsens tid ble Israel slått og sønderrevet; men nå, i samlingstiden, vil Gud lege og forbinde sitt folk. I adspredelsens tid hadde de anstrengelser som ble gjort for å utbre sannheten, bare liten virkning, og utrettet lite eller intet; men i samlingstiden, når Gud har satt sin hånd til å samle sitt folk, vil anstrengelsene for å utbre sannheten ha den tilsiktede virkning. Alle bør være forente og nidkjære i verket. Jeg så at det var en skam for noen å vise til adspredelsen som eksempel på hva som skal styre oss nå i samlingstiden; for dersom Gud ikke gjør mer for oss nå enn han gjorde da, ville Israel aldri bli samlet. Det er like nødvendig at sannheten blir offentliggjort i et blad, som at den blir forkynt.» Review and Herald, 1. november 1850.

Ved korset var disiplene blitt spredt, og i den historien begynte Han, tre dager senere, å samle sine spredte disipler. Omtrent tre år etter slutten av 1844 begynte Kristus å samle sin spredte hjord. I den historien ledet Han sitt folk til å begynne utgivelsesarbeidet og til å utgi den andre av Habakkuks to tavler, som ble fremstilt ved slutten av 1850, og deretter begynte å bli tilbudt for salg i Review and Herald i januar 1851.

1843-diagrammet hadde vært den fysiske framstillingen av det budskapet som rensket templet, og som ble reist opp i historien til den første og den andre engels budskap. Med den tredje engelens ankomst hadde Gud til hensikt å fullføre sitt verk og ta sitt folk hjem, men de gjorde opprør slik det gamle Israel gjorde, og både det gamle og det moderne Israel ble deretter bestemt til å vandre i ørkenen. Dersom de adventistene som i begynnelsen tok imot lyset fra den tredje engelen, hadde fortsatt videre i tro og båret den fysiske framstillingen av sitt budskap, som var 1850-diagrammet, kunne de ha innvarslet Jesu annet komme og dratt hjem. Men de var bestemt til å gjenta historien om Josva og Kaleb og de ti utro speiderne.

«Dersom adventistene, etter den store skuffelsen i 1844, hadde holdt fast ved sin tro og samlet fortsatt å følge Guds åpnende forsyn, idet de tok imot den tredje engels budskap og i Den Hellige Ånds kraft forkynnte det for verden, ville de ha sett Guds frelse; Herren ville mektig ha virket sammen med deres anstrengelser, verket ville ha vært fullført, og Kristus ville allerede ha kommet for å ta imot sitt folk til deres lønn. Men i den perioden av tvil og usikkerhet som fulgte etter skuffelsen, oppga mange av de adventtroende sin tro.... Slik ble verket hindret, og verden ble etterlatt i mørke. Hadde hele adventistlegemet forent seg om Guds bud og Jesu tro, hvor vidt annerledes ville ikke vår historie ha vært!» Evangelism, 695.

Johannes Døperen og William Miller beredte veien for at Kristus plutselig skulle komme og renske et folk som, under Den Hellige Ånds kraft, ville bringe frelsens budskap til hele verden. Kristi disipler fullførte sitt oppdrag, men adventismens begynnelse gjorde det ikke. Innen 1856 var de falt inn i Laodikeas tilstand, hadde forkastet det viderekomne lyset om de «syv tider», og begynte i 1863 prosessen med stadig voksende opprør helt frem til den snart kommende søndagsloven. Opprøret i 1863 ble forbillig fremstilt ved opprøret til de ti speiderne. Ved slutten av de førti årene med ørkenvandring ble det gamle Israel ført tilbake til den samme prøven, og gav således et eksempel på at det moderne Israel blir ført tilbake til den opprinnelige prøven.

Opprøret fra de ti speiderne i Kadesj ble gjentatt i Kadesj førti år senere. Opprøret fra de ti speiderne, som førte til de førti årene med ørkenvandring, representerer opprøret i 1863, da det

moderne Israel forårsaket sin egen vandring i Laodikeas ørken. Ved slutten av de førti årene ble det gamle Israel igjen ført til Kadesj, og dette identifiserer at den prøven som rensset millerittisk adventisme ved opprøret i 1863, skal gjentas når Paktens Bud igjen brått kommer til sitt tempel igjen.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Under erobringen av Gilead og Basan var det mange som mintes de hendelsene som, nær førti år tidligere, i Kades hadde dømt Israel til den lange ørkenvandringen. De så at speidernes melding om det lovede land i mange henseender var riktig. Byene var befestet og meget store, og de var bebodd av kjemper, i sammenligning med hvem hebreerne bare var som dverger. Men nå kunne de se at deres fedres skjebnesvangre feil hadde bestått i å mistro Guds makt. Dette alene hadde hindret dem i straks å gå inn i det herlige landet.»

«Da de første gang gjorde seg rede til å dra inn i Kanaan, var foretagendet forbundet med langt mindre vanskeligheter enn nå. Gud hadde lovet sitt folk at dersom de ville adlyde hans røst, ville han gå foran dem og stride for dem; og han ville også sende hornisser for å drive landets innbyggere bort. Folkene var ikke i alminnelighet blitt grepet av frykt, og det var gjort lite forberedelse til å motsette seg deres framgang. Men da Herren nå bød Israel å dra fram, måtte de rykke fram mot våkne og mektige fiender, og de måtte kjempe mot store og veløvede hærer som hadde forberedt seg på å stå imot deres framrykning.»

«I deres kamp med Og og Sihon ble folket stilt overfor den samme prøve som deres fedre så åpenbart hadde sviktet under. Men prøven var nå langt mer alvorlig enn da Gud hadde befalt Israel å dra frem. Vanskelighetene på deres vei var blitt sterkt forøkt siden de nektet å gå frem da de ble påbudt å gjøre det i Herrens navn. Slik prøver Gud fremdeles sitt folk. Og dersom de ikke holder ut i prøven, fører Han dem igjen til det samme punkt, og annen gang vil prøven komme nærmere inn på dem og være mer alvorlig enn den foregående. Dette fortsetter inntil de består prøven, eller, dersom de fremdeles er gjenstridige, trekker Gud sitt lys bort fra dem og lar dem bli tilbake i mørket.» Patriarchs and Prophets, 436, 437.